

защото винаги се появява и следващ предикат, който да унищожи антидетичното на генералната предикативна двойка: “И ние ще горим унесени” (“Пръстен с опал”) - унесено *замръзнал* (“Сфинкс”); “Ще дъхна аз и с кървав *пламък...*” (“Песен на песента ми”) - “Под кървания *мраз*/ понесъл те” (“Без път”). Затова и по-голявата антидеза пламък-огън-зной - лед-мраз започва да изглежда съмнителна. Тя “като цяло” се предицира към различни антидези, които “като цяло” от едно логическо ниво нататък представат да бъдат антидези, защото ги насочва тавтологизиращата тяга, движи ги само един принцип на логическа изоморфия.

Следователно, картината на Яворовата диалектика се оказва доста сходна с тази на аз-овите му хипостазии от “Две души”. Тя е антидеза, насочила терминологичната си сила към хипостазии на етимологията и на логиката - и изглежда като културна тавтология (в платоновското си антично етимологическо значение, което я прави родствена с реториката), и като културен оксиморон (в хегелианската диалектическа логика, където се вижда като *тавтологична диалектика*).

През 1934 г. Ив. Мешков е убеден, че Яворовото дирене на загадки се случва чрез “метода на диалектическото мислене”, но съвсем нехегелиански илюстрира това чрез изречения като: “Това слияние последно, за което Яворов копнее, ... е зарята на вечното битие-небитие”². Особено странен е изводът му, че “плюс-минус равно на нула е философската формула в Яворовата лирика” - той може би се вписва във Витгенщайновото “*О* принадлежи на сим-волизма на аритметиката”, но едва ли може да получи хегелианското си определение “диалектическо мислене”. Точно за битие-небитието Хегел критикува Платон: “Този резултат в “Парменид” няма да може да ни задоволи. Обаче неоплатоничите, особено Прокъл, смятат тъкмо това изложение в “Парменид” за истинската теология, за истинското разкриване на всички мистерии на божествената същност”³.

Така и ние си спомняме за неоплатоничите, езотериците, алхимиците и българската модернистична конвенция. И си спомних-

² Ив. Мешков. Яворов - поет-богоборец. Цит. по: Ив. Мешков. Есента. Статии. Студии. Рецензии. С., 1989 г. с. 562.

³ Хегел, цит. съч., История на философията, т. II, С., 1982, с. 222.